

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1587/2024
28.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Александра Степановића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Ђорђа Савића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 26/24 од 01.02.2024. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 355/24 од 09.09.2024. године, у седници већа одржаној дана 28.11.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Ђорђа Савића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 26/24 од 01.02.2024. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 355/24 од 09.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К 26/24 од 01.02.2024. године окривљена АА оглашена је кривом због кривичног дела уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. Кривичног законика и осуђена на новчану казну у износу од 30.000,00 динара, коју је дужна да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико окривљена наведену новчану казну не плати у остављеном року, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

На основу члана 261. и 264. ЗКП, окривљена је обавезана да плати трошкове кривичног поступка и то на име судског паушала износ од 5.000,00 динара, а приватној тужилји ББ на име трошкова кривичног поступка износ од 309.500,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истом пресудом, приватној тужиљи ББ досуђен је имовинскоправни захтев, па је обавезана окривљена да истој на име имовинскоправног захтева исплати износ од 20.020,16 динара са законском затезном каматом почев од 05.05.2023. године па до исплате, док је захтев приватне тужиље да се законска затезна камата на наведени износ досуди за период од 06.04.2022. године до 05.05.2023. године, одбијен као неоснован.

Одлучујући о жалби браниоца окривљене АА, Виши суд у Крагујевцу је пресудом Кж1 355/24 од 09.09.2024. године, исту одбио као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Бранилац окривљене АА, адвокат Ђорђе Савић благовремено је поднео захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде и окривљену сходно одредби члана 423. став 1. ЗКП ослободи од оптужбе или да исте у целости укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене АА у поднетом захтеву истиче да се правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати и као незаконит доказ означава видео снимак са надзорне камере постављене на тераси приватне тужиље, који је репродукован на главном претресу. Према ставу браниоца, наведени доказ је прибављен супротно одредбама Законика о кривичном поступку и Закона о приватном обезбеђењу, јер власник објекта у време када је снимак сачињен, није имао склопљен уговор о пружању услуга приватног обезбеђења односно видео надзора, па према томе камера постављена на тераси приватне тужиље, са које снимак потиче, није постављена у складу са предвиђеном процедуром, већ је снимак сачињен приватном камером супруга оштећене, који је након тога снимак сачувао на свом носачу снимка и исти је приложен уз приватну тужбу тек два месеца након извршења кривичног дела.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП је прописано да је „исправа“ сваки предмет или рачунарски податак који је подобан или одређен да служи као доказ чињенице која се утврђује у поступку (члан 83. став 1. и 2.).

Одредбом члана 138. став 1. ЗКП је прописано да се доказивање исправом врши читањем, гледањем, слушањем или увидом у садржај исправе на други начин.

Одредбом члана 139. став 1. ЗКП је прописано да исправу по службеној дужности или на предлог странака прибавља орган поступка или подносе странке, по правилу, у оригиналу.

Из списка предмета произилази да је првостепени суд снимак сигурносне камере од 06.04.2022. године, која је постављена на тераси приватне тужиље, на главном претресу одржаном дана 31.05.2023. године, извео као доказ на предлог приватне тужиље и то емитовањем - гледањем видео снимка, а што је сходно одредби члана 138. став 1. ЗКП предвиђено као један од начина на који се врши доказивање исправом.

Према томе, ради се о снимку сигурносне камере, који је у конкретной ситуацији, сачињен на лицу места приликом извршења кривичног дела дана 06.04.2022. године, при чему је сигурносна камера на терасу оштећене, постављена из безбедносних разлога, јер јој је раније био оштећен аутомобил и истом је снимана само јавна површина и то део на коме је оштећена паркирала своје возило, а о чему су, постављањем налепнице, била обавештена лица која прилазе сниманом простору, те снимци камере могу служити за утврђивање чињеница које су у интересу безбедности приватне тужиље, али и шире – у јавном интересу, односно могу бити коришћени као доказ у кривичном поступку, о чему се правилно изјаснио и другостепени суд, на страни 3. у ставу првом, образложења своје пресуде.

Самим тим, Врховни суд налази да предметни снимак са видео записом, представља законит доказ и по начину прибављања и по својој садржини и да се на истоме може заснивати пресуда, то се стога као неосновани оцењују наводи захтева браниоца окривљене којима се указује да је извођењем овог доказа и заснивањем правноснажне пресуде на истом, суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац окривљене истиче да суд у правноснажној пресуди није дао разлоге због чега је одбио предлог одбране да се предметни снимак изузме из списка као незаконит доказ, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те оспорава чињенично стање утврђено правноснажном пресудом и полемише са питањем аутентичности снимка (члан 440. ЗКП) и указује на поступање суда противно одредби члана 16. став 3. ЗКП, што нису законом прописани разлози за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, због чега се Врховни суд у оцену ових навода захтева није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни суд је захтев за заштиту законитости оценио неоснованим и, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић